

υπό Γνώμαι καὶ σκέψεις ἠθικαὶ τοῦ δαυκός
 ΑΕ-ΛΑ-ΡΟΣΦΟΥΚΩ
 [Μετάφρασις Γ. Ζωχίου.]

446.

Αἱ τῆς αἰσχύνης καὶ τῆς ζήλοτυπίας ἀλγηδόνες εἶναι καθ' ὑπερβολὴν ὀξείαι, διότι ἡ ματαιότης δὲν χρησιμεύει πρὸς ἀνακούφισιν αὐτῶν.

447.

Τὸ πρεπόντως προσφέρεσθαι ὁ ἐλάχιστος εἶναι νόμος, τοὺς πλείστους ὁμοῦς ἔχει ὀπαδοῦς.

448.

Ὁ ὀρθὸς νοῦς εὐχερέστερον μὲν ἔπεται, δυσχερέστερον δὲ ἡγεῖται τῶν ἐχόντων νοῦν διαστραμμένων.

449.

Ὅταν ἡ τύχη ἀπροσδοκῆτως ἀναφέρῃ τὸν ἄνθρωπον εἰς θέσιν ὑψηλὴν, εἰς ἣν οὔτε αὐτὴ κατὰ βαθμοὺς αὐτὸν ὕψωσεν, οὔτε αὐτὸς διὰ τῆς ἐπιτυχίας τῶν ἐλπίδων αὐτοῦ ἀνέβη, σχεδὸν ἀδύνατον εἶναι νὰ σπρηχθῆ ὅπου ἔφθασε καὶ νὰ δεῖξῃ, ὅτι εἶναι ἄξιος τῶν εὐεργεσιῶν τῆς τύχης.

450.

Πολλάκις κατὰ τοσοῦτον ἡ υπερηφάνεια αὐξάνει, καθ' ὅσον ἀπὸ τῶν λοιπῶν αὐτοῦ ἐλαττωμάτων ὁ ἄνθρωπος ἀφαιρεῖ.

451.

Δὲν ὑπάρχει μωρὸς ὀκληρότερος τοῦ μὴ πάντῃ μωροῦ.

452.

Οὐδεὶς κατ' οὐδὲν προτέρημα νομίζει ἑαυτὸν κατώτερον τοῦ ἀνδρός, ὃν διαφερόντως τιμᾷ.

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

Ὅτε ποτὲ ὁ βασιλεὺς Ὁθων εἶχεν ἀνέλθει εἰς τὴν κορυφὴν τῆς Οἴτης, εἶπε πρὸς τὸν ἀξιωματικὸν, τὸν διοικοῦντα ἀπόσπασμα ὀροφυλάκων.—Αὐτὴ εἶνε ἡ θέσις ἀπὸ τῆς ὁποίας ὁ Ἡρακλῆς κατέρριψε τὸν Δίξαν;—Μαγαλειότατε, μὲ συμπάθειο ποῦ δὲν ἠξέσωρ καλὰ, ἀπήντησεν, ὁ γέρον ἀξιωματικὸς νὰ ῥωτήσουμε τὸν Βελέντζα ποῦ εἶναι ἀρχαιότερος ἰστὴν καταδιώξει τῆς ληστείας.

Περίεργος σύμπτωσις.—Ἡ Ἀφροδίτη μετέβη εἰς Λουδῶρον καὶ ὁ Ἀπόλλων εἰς τὸ Βατικανόν· ὁ Ἑρμῆς ὁμοῦς, ὁ γνήσιος θεὸς τῆς ἐλληνικῆς εὐφυΐας, παρέμεινε πιστὸς εἰς τὸ κλασσικὸν τῆς Ἑλλάδος ἔδαφος.

ΓΩΝΑΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

[Ἐκ τοῦ ῥωσικοῦ].

Ἐν τῷ εἰρηνοδικεῖῳ.

Εἰρηνοδικῆς. Διατὶ ἐχώρισες τὴν πρώτην σου γυναῖκα;

Κατηγοροῦμενος. Διότι ἐφαρμάκωσες τὴν ζωὴν μου.

Εἰρηνοδικῆς. Τότε πῶς ἔλαβες δευτέραν γυ-

ναῖκα, μετὰ τὸ δυστυχὲς τοῦτο παράδειγμα; Κατηγοροῦμενος. Τὴν ἔλαβον, κύριε δικαστᾶ, ὡς ἀντιφάρμακον.

*

*

—Τί ἔχεις, ἔλεγε κύριός τις πρὸς τὸν μάγειρόν του ὃν εὔρε κλαίοντα.

—Ἄχ! ἀφεντικὸ, λέγουν ὅτι ὕστερα ἀπὸ ἴλιγαις ἡμέραις θὰ καταστραφῆ ὁ κόσμος· τὰ ζῶα θὰ χαθοῦν τὴν ἐρχομένην πέμπτην καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ σάββατον.

—Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ κύριος, καὶ ποιὸς τότε θὰ μοῦ μαγειρεύσῃ τὴν παρασκευὴν;

Ἐν Μαριανουπόλει.

Α. Α. Ρ.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ἡ λεγομένη «ἀθήσις» παρέχει εἰς τὸν μέλλοντα νὰ βαδίσῃ ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ τὰ σανδάλια, ἀκόμη, ἂν θέλετε, καὶ τὰ ὑποδήματα· ἀλλὰ μόνη ἡ «ἀγωγή» παράγει καὶ ἀναπτύσσει τοὺς πόδας. Ἡ πρώτη ὑποδύει καλὰ τοὺς πόδας μας, ἀλλ' ἡ δευτέρα μόνη μᾶς διδάσκει νὰ βαδίζωμεν.

Ὁ μακαρὶτις Π. Ἀραβαντινὸς μετὰ τῶν ἄλλων αὐτοῦ περὶ Ἡπείρου σπουδαίων μελετῶν ἐφιλοπόνησε καὶ πολύτιμον «Συλλογὴν δημοδῶν Ἡπειρωτικῶν ἄσμάτων», πρὸ μικροῦ ἐκδοθεῖσαν παρὰ τῶν φιλοτίμων αὐτοῦ υἱῶν. Ἐκ τῆς συλλογῆς ταύτης ἀπεσπάσαμεν τὸ ἐπόμενον ἄσμα. Παραλλαγὴν τοῦ ἄσματος τούτου ἐδημοσίευσεν ἡ Ἐστία ἐν τῷ Β' τόμῳ αὐτῆς, σελ. 672.

Σ. τ. Δ.

ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ

Μαλαματένιος ἀργαλειὸς κ' ἐλεφαντένιο χτένι,
 κ' ἓνα κορμὶ ἀγγελικὸ κἄθεται καὶ γυφαίνει.
 Πραγματευτὴς ἐδιάβαινε 'ς τὸ μαῦρό του καθβάλα,
 κοντοκρατᾷ τὸ μαῦρό του καὶ τῆνε χαιρετάει.
 —Καλὴ σου ἡμέρα, κόρη μου.—Καλῶς τὸν ξέν' ὀπούρθε.
 —Κόρη, γὰρ δὲν παντρεύεσαι, δὲν παίρνεις καλλιχάρι;
 —Κάλλιο νὰ σκάσῃ ὁ μαῦρός σου, παρὰ τὸ λόγ' ὀπούρθε!
 Ἄντρα 'χω γὰρ τὴν ξενιτειὰ καὶ δέκα χρόνους λείπει,
 ἀκόμα δυὸ τὸν καρτερῶ, 'ς τοὺς τρεῖς τὸν παντεχάινω,
 καὶ μέσ' τοὺς τρεῖς ἂν δὲν ἐρθῇ, τὰ μαῦρα θὰ φορέσω.
 —Κόρη μ', ἀπέθαν' ἄντρας σου ἐδῶ καὶ πέντε χρόνους,
 κ' ἐγὼ τοῦ δ'ἀνεῖσα πανί, μοῦπε νὰ μοῦ τὸ δῶσῃς,
 ἐγὼ κερὶ τοῦ δ'ἀνεῖσα, μοῦπε νὰ με πλερώσῃς,
 ἐγὼ φιλὶ τοῦ δ'ἀνεῖσα, μοῦπε νὰ μοῦ τὸ δῶσῃς.
 —Πανί, κερὶ ἂν τοῦ δ'ἀνεῖσαις, ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ δῶσω,
 μὰ τὸ φιλί, ἂν τοῦ δ'ἀνεῖσαις, αὐτὸς νὰ σοῦ τὸ δῶσῃ.
 —Κόρη, ἐγὼ εἶμ' ἄντρας σου, ἐγὼ εἶμαι κ' ὁ καλὸς σου.
 —Ἄν ἦς ἐσὺ ὁ ἄντρας μου, ἂν ἦσαι σὺ ὁ ἴδιος,
 'πὲς τὰ σημάδια τοῦ σπιτιοῦ καὶ τότες νὰ πιστέψω.
 —Ἐχεις μηλῆ 'ς τὴν πόρτα σου, μηλῆ μὲς τὴν αὐ-

[λῆ σου,

ἔχεις καὶ χρυσοκάντυλο μέσα 'ς τὴν κἀμαρὴ σου.
 —Αὐτὰ τὰ ξέρ' ἡ γειτονιά, τὰ ξέρ' ὁ κόσμος ὅλος·
 'πὲς μου σημάδια τοῦ κορμιοῦ καὶ τότες νὰ πιστέψω.
 —Ἐχεις ἑλῆ 'ς τὰ στήθη σου κ' ἑλῆ 'ς τὴν ἀμασχάλην,
 κ' ἀνάμεσα 'ς τὰ δυὸ βυζιά σπυρὶ μαργαριτάρη.

—Ἐσὺ, ἐσ' εἶς ὁ ἄντρας μου, ἔλα 'ς τὴν ἀγκαλιά μου.

Ἐν τῇ Ὀδυσσεΐα, Ψ, ἀπαράλλακτα ὁ ποιη-